DOMSTOLENS DOM (første afdeling)
11. marts 1986 *

I sag 28/85

angående en anmodning, som cour d'appel de Douai i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Alexandre Deghillage, Frameries (Belgien),

mod

Caisse primaire d'assurance maladie de Maubeuge (Frankrig),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 86 i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366),

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden R. Joliet, dommerne G. Bosco og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

efter at der er afgivet indlæg af:

— sagsøgeren i hovedsagen, Alexandre Deghillage, under den mundtlige forhandling ved sagsøgeren selv,

— Den franske Republiks regering under den mundtlige forhandling ved R. Abraham som befuldmægtiget,

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent J. Griesmar,

* Processprog: Fransk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. januar 1986,

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1. Ved dom af 21. december 1984, indgået til Domstolen den 1. februar 1985, har cour d'appel de Douai (Frankrig) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 86 i Rådets forordning nr. 1408/71 af 4. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag for ovennævnte ret mellem Alexandre Deghillage og Caisse primaire d'assurance maladie de Maubeuge i anledning af, at Caisse primaire havde afslået Deghillage's ansøgning om ydelser i anledning af erhvervssygdom.

3 Deghillage, som er belgisk statsborger, har haft beskæftigelse i Frankrig fra marts 1942 til december 1948, i Belgien fra januar 1949 til april 1958 og igen i Frankrig fra april 1958 til 30. november 1981; i samtlige perioder udførte han arbejde, hvorunder han var udsat for støj, som kunne skade hørelsen.

4 Den 12. december 1980 fik sagsøgeren for første gang foretaget et audiogram for at afgøre, om hans hørelse var nedsat. Det fremgår ikke af sagen, om audiogrammet blev foretaget i Frankrig eller i Belgien. Endnu et audiogram blev fore-

taget i Belgien den 3. december 1981, tre dage efter at Deghillage var blevet førtidspensioneret som følge af kollektiv afskedigelse af økonomiske grunde.

5 Den 14. januar 1982 indgav sagsøgeren en ansøgning om ydelser i anledning af erhvervssygdom til Fonds des maladies professionnelles de Bruxelles (erhvervssygdomsfonden); ansøgningen var vedlagt en lægeerklæring af 12. december 1981, hvoraf fremgik, at det på grundlag af ovennævnte audiogram af 3. december 1981 var konstateret, at han var ramt af traumatisk nedsættelse af hørelsen.

6 Det fremgår af sagen, at en sådan lægeerklæring ifølge belgisk ret skulle være tilstrækkeligt bevis for forekomsten af den erhvervssygdom, for hvilken der ansøgtes om ydelser.

7 Den 28. februar 1983 afviste erhvervssygdomsfonden ansøgningen af formelle grunde, idet det anførtes, at ansøgeren senest havde været udsat for risiko på en anden medlemsstats område. Først den 5. april 1983 fremsendte fonden sagens akter til Centre de sécurité sociale des travailleurs migrants (den centrale socialsikringsinstitution for vandrende arbejdstagere) i Paris med anmodning om, at de kompetente franske institutioner udtalte sig om ansøgerens ret til ydelser i anledning af erhvervssygdom. Fremsendelsen af sagens akter skete i henhold til artikel 86, første punktum, i forordning nr. 1408/71, hvorefter en ansøgning, som inden for en bestemt frist skulle være indgivet til en medlemsstats socialsikringsinstitution, skal anses for rettidigt indgivet, såfremt den inden for samme frist er indgivet til en tilsvarende institution i en anden medlemsstat. I så fald skal denne institution straks oversende ansøgningen til den kompetente myndighed, jfr. forordningens artikel 86, andet punktum.

8 Caisse primaire d'assurance maladie de Maubeuge, som sagen blev fremsendt til den 28. april 1983, afslog ansøgningen med den begrundelse, at betingelserne efter den franske ordning, navnlig i liste nr. 42 i anordning nr. 81/507 af 14. maj 1981 om anerkendelse af erhvervssygdom forårsaget af støj, ikke var overholdt. I henhold til denne liste skal »en uoprettelig nedsættelse af hørelsen på begge ører, som ikke forværres, efter at risikoen er ophørt«, bekræftes efter den første undersøgelse, idet der skal foretages et nyt audiogram mellem tre måneder og et år, efter at patienten ikke længere er udsat for den skadelige støj. Da Deghillage efter 30. november 1981 ikke længere var udsat for risikoen for hørenedsættelse, opfyldte det andet audiogram, som blev foretaget den 3. december 1981, ikke dette krav.

9 Efter først forgæves at have indbragt sagen for Commission des recours gracieux og dernæst for Commission de première instance de sécurité sociale de Valenciennes ankede Deghillage sidstnævnte instans' afgørelse til cour d'appel de Douai, som ved dom af 21. december 1984 udsatte sagen på Domstolens besvarelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

»Når henses til artikel 86 i forordning nr. 1408/71, hvilke retsvirkninger har da den omstændighed, at den til den belgiske institution indgivne ansøgning ikke rettidigt af denne blev videresendt til den franske institution?«

10 Det fremgår klart af forelæggelsesdommen, at spørgsmålet ikke drejer sig om, hvorvidt en ansøgning, som af en fejltagelse er indgivet til en socialsikringsinstitution i en medlemsstat, hvis lovgivning ikke finder anvendelse ifølge artikel 57, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, bør afvises af formelle grunde. Den nationale ret ønsker derimod afgjort, om det forhold, at en medlemsstats socialsikringsinstitution ikke rettidigt videresendte ansøgningen om ydelser til den kompetente institution i en anden medlemsstat, kan påvirke ansøgerens retsstilling over for en af de to institutioner, navnlig når ansøgeren som følge af den forsinkede videresendelse ikke længere er i stand til at opfylde de materielle betingelser, som er fastsat i henhold til den medlemsstats lovgivning, som er forpligtet til at tilkende ham en ydelse, således som det er tilfældet for Deghillage's vedkommende.

11 Den franske republiks regering og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har i deres indlæg gjort gældende, at ovennævnte artikel 86 alene kan betragtes som en procedureregel, og at tilsidesættelse af bestemmelsen ikke medfører sanktioner, således at den eneste måde, hvorpå spørgsmålet kan besvares på grundlag af denne bestemmelse — nemlig at den forsinkede videresendelse ikke kan begrunde, at ansøgningen afvises af formelle grunde — ikke er i overensstemmelse med den faktiske baggrund for det forelagte spørgsmål.

12 Kommissionen har yderligere foreslået, at Domstolen under hensyntagen til sine fortsatte bestræbelser for i videst muligt omfang at belyse fællesskabsrettens rækkevidde over for de forelæggende nationale retter omformulerer det forelagte spørgsmål under henvisning til andre fællesskabsretlige bestemmelser, som gør det muligt at løse det problem, som den nationale ret skal tdage stilling til.

13 Da Domstolen om fornødent kan omformulere et præjudicielt spørgsmål, således at den giver den nationale ret alle de fællesskabsretlige momenter, som er nødvendige for at afgøre den for retten verserende sag, skal det forelagte spørgsmål udvides, således at det skal afgøres, om andre fællesskabsretlige bestemmelser end artikel 86 i forordning nr. 1408/71 i tilfælde af forsinket videresendelse af en ansøgning kan danne grundlag for fastlæggelsen af ansøgerens retsstilling, for så vidt angår retten til en ydelse fra socialsikringsinstitutionerne.

14 For at besvare dette spørgsmål, skal det afgøres, om en konstatering af en erhvervssygdom, som er behørigt foretaget af en læge i en medlemsstat, skal anerkendes i en anden medlemsstat med henblik på tilkendelse af ydelser.

15 Der skal her navnlig henvises til forordningens artikel 57, stk. 2, der bestemmer, at »såfremt tilkendelse af ydelser i anledning af en erhvervssygdom efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at den pågældende sygdom første gang er lægeligt konstateret på dens område, anses denne betingelse for opfyldt, når sygdommen første gang er konstateret på en anden medlemsstats område.« Således forholder det sig med Deghillage, hvis erhvervssygdom blev behørigt konstateret af en læge i Belgien, hvorimod det er de franske lovbestemmelser, der finder anvendelse ved afgørelsen af, om han kan tilkendes ydelser.

16 I henhold til ovennævnte bestemmelse, som fraviger artikel 57, stk. 1, hvorefter ydelserne tilkendes alene ifølge lovgivningen i den medlemsstat, som skal præstere dem, skal en lægelig konstatering i en anden medlemsstat tages i betragtning ved anerkendelsen af en erhvervssygdom, selv om lovgivningen i den første medlemsstat ikke anerkender konstatering af erhvervssygdomme i et andet land.

17 Forpligtelsen til at anerkende konstatering af en erhvervssygdom i en anden medlemsstat, indebærer, at de kompetente institutioner i den stat, der er forpligtet til at præstere ydelserne, ikke kan afslå en ansøgning under påberåbelse af, at en erhvervssygdom er konstateret i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat. Det ville nemlig være urimeligt at forlange, at en forskriftsmæssig konstatering af

en erhvervssygdom foretaget i en medlemsstat skal opfylde kravene i henhold til lovgivningen i en anden stat, navnlig når det på det tidspunkt, da det konstateres, at en person, som har været beskæftiget i flere medlemsstater, er ramt af en erhvervssygdom, endnu ikke, som i det foreliggende tilfælde, er afgjort, hvilken medlemsstat der er forpligtet til at præstere ydelser i anledning af sygdommen.

18 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares således, at den lægelige konstatering af en erhvervssygdom skal anerkendes af den medlemsstat, som er forpligtet til at udbetale ydelser i henhold til artikel 57, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, selv om konstateringen har fundet sted i en anden medlemsstat og efter dennes lovgivning.

Sagens omkostninger

19 De udgifter, der er afholdt af Den franske Republiks regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den for den nationale domstol verserende sag, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som cour d'appel de Douai har forelagt ved dom af 21. december 1984, for ret:

Den lægelige konstatering af en erhvervssygdom skal anerkendes af den medlemsstat, som er forpligtet til at udbetale ydelser i henhold til artikel 57, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, selv om konstateringen har fundet sted i en anden medlemsstat og efter dennes lovgivning.

Joliet Bosco O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. marts 1986.

P. Heim
Justitssekretær

R. Joliet
Formand for første afdeling